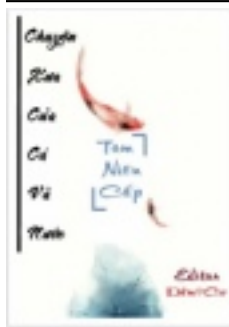

Chuyện Xưa Của Cá Và Nước

Contents

Chuyện Xưa Của Cá Và Nước	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20

Chuyện Xưa Của Cá Và Nước

Giới thiệu

Vương Ưông Dương là một nam sinh, còn năm vị ngồi trước mặt hắn đây, theo thứ tự là ba người cù

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-xua-cua-ca-va-nuoc>

1. Chương 1

“Này này, tớ không phải trai ế, các cậu có cần phải tích cực như vậy không hả!” Vương Ưông Dương bắt đầu kêu to. Đáng tiếc, ba nam hai nữ trước mặt này hiển nhiên không muốn buông tha cho hắn.

“Cậu thấy người này thế nào?”

“Đội trưởng đội bóng rổ? Không được không được, cả ngày chỉ biết có chơi bóng, không thể cùng Lão Tứ ra ngoài, PASS.”

“Vậy, người này chắc là được?”

“Ừ, khoa toán, là một nhân tài. Nhưng người này đúng là không cùng một đẳng cấp với Lão Tứ! Cho dù chúng ta có vội, cũng không thể tùy tiện chọn đại một củ cải trắng như vậy được, PASS.”

“Vậy người này được không? Cao 185, cùng tuổi với chúng ta, còn là quản lý.”

“Ừ, không tệ không tệ.”

“Ừ, đầu óc đủ thông minh, còn có tiền đề kinh tế.”

“Còn có trình độ học vấn cao, có văn hóa, có kiến thức!”

“Chắc chắn là một người biết quan tâm người khác.”

“Ha ha, chủ nhật này Lão Tứ sẽ không sợ phòng không lẻ bóng nữa rồi.”

“Này này! Dù sao các cậu cũng phải hỏi ý kiến của người trong cuộc một chút chứ!”

Vương Ưông Dương là một nam sinh, còn năm vị ngồi trước mặt hắn đây, theo thứ tự là ba người cùng phòng với Vương Ưông Dương, hai người còn lại là ‘người nhà’ của bọn hắn. Còn người bị bỏ quên này giờ, chính là Lão Đại, mà hôm nay tụ tập tại đây, mục đích chính – chính là bảo vệ Lão Đại.

Không sai, chính là bảo vệ trinh tiết của Lão Đại, giải cứu Lão Đại từ tay của Vương Ưông Dương. Tại sao lại nói như vậy? —— bởi vì Vương Ưông Dương là GAY.

“Chúng tớ làm vậy là vì sức khỏe của cậu nha. Cậu nghĩ xem, ngày thường lúc tớ cùng Lão Nhị đi với vợ, cậu rất đáng thương, một mình cô đơn lẻ bóng.”

“Làm gì có, không phải còn có Lão Đại đi với tớ hay sao.” Dứt lời, Vương Ưông Dương tội nghiệp nhìn Lão Đại một cái. Tóc gáy Lão Đại lập tức dựng ngược, nhích lại gần Lão Tam đang ngồi bên cạnh.

“Mẹ kiếp, các cậu có cần đề phòng tớ như vậy không hả, thỏ còn không thèm ăn cỏ gần hang đâu.”

“Đáng tiếc cậu không phải thỏ.” Bạn gái Lão Nhị, Tôn Miểu Miểu nhàn nhã nói, “Dựa vào bản chất của con người có thể chứng minh, cỏ gần hang thường ăn rất ngon.”

“Hơn nữa, bạn trai của người khác, cũng ăn rất ngon.” Bạn gái Lão Tam, Triệu Khả vừa lôi kéo bạn trai của mình, vừa bổ sung.

Mới nhích lại gần Lão Tam, Lão Đại không còn chỗ dựa chỉ có thể nhích nhích sang chỗ trống bên cạnh.

Không sai, Vương Ưông Dương bị rao bán, dĩ nhiên hắn không thèm để ý mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy, mà là do hai bà cô Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Khả này quá mức nhiệt tình, quá mức kịch liệt —— hủ nữ! Hai vị Hỏa Nhân Kim Tinh này điều tra cẩn thận, giường đông kích tây, không ngại gian nan, bí mật hoạt động, ngũ mã phanh thây, nghiêm hình bức cung. Khụ khụ! Tóm lại, bằng mọi cách làm cho rõ giới tính của bạn học Vương Ưông Dương. Vì vậy hắn liền quang vinh bị bại lộ!

Ban đầu hai cô nàng nhiệt tình quan sát, làm mối giới thiệu, nhưng sau khi các loại YY nhiệt tình đều bị từ chối, Triệu Khả cùng Tôn Miểu Miểu từ từ ý thức được nguy cơ. Xung quanh các đại thần hoặc không phải đại thần, từ thể loại kinh điển cho đến mấy loại phim truyền hình chảy nước, nữ giới. Cho tới bây giờ đều là vật hi sinh! Mà GAY ở xung quanh, bất kể là tự nhiên hay bị bẻ, đều có thể xuất hiện một đám.

Cho nên, đầu tiên là để bảo vệ hôn nhân, thứ hai là để bảo vệ tình yêu, hai người liền phát động một chiến dịch hoàn toàn mới —— gọi tắt là cuộc chiến bảo vệ trinh tiết. Mà hôm nay tại quán cơm A Đại Đông Ngục mới mở này là hội nghị lần đầu tiên của bọn họ. (Bốn vị nam sĩ cố gắng tỏ vẻ không phát hiện hai người có liên lạc với nhau ở mọi thể loại cho dù là tình cờ, trực tiếp hay gián tiếp. Đối với sự ‘tôn sùng’ của hai vị nữ sĩ này, bọn họ quyết định giữ im lặng.)

Vì vậy, Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Khả sau khi cướp được vị trí chủ đạo từ tay bốn nam sinh, liền mang theo hai xấp văn bản xuất hiện.

“Này, tiểu Dương, đừng có nghĩ chúng tớ lao tâm lao lực như vậy chỉ vì bảo vệ ông xã của chúng tớ. Chúng tớ vẫn cảm thấy cậu ở một mình quá cô đơn, nên tìm người bầu bạn.”

“Vậy sao các cậu không giới thiệu cho Lão Đại, mặt hàng như cậu ta dễ bán ra ngoài hơn so với tớ.”

“NO NO, hai người không giống nhau. Vợ của Lão Đại, mặt bằng lựa chọn rất rộng. Có thể là bất cứ cô gái nào trên toàn Trung Quốc, hắn có thể tự tìm, nếu không tìm được, còn có bạn bè, người nhà có thể giúp đỡ

tham mưu. Còn cậu thì không, cậu nghĩ xem, đồng loại xung quanh cậu, trừ mấy người chúng tớ ra, còn ai có thể tham mưu giúp cậu tìm bạn trai?”

Vương Ông Dương cứng họng, không thể không thừa nhận, mặc dù hẳn tuyệt đối không tin năm vị ngồi trước mặt hẳn đây làm vậy là xuất phát từ việc giúp hẳn ‘cởi sạch’. Nhưng mà, lời Triệu Khả nói, đúng là sự thật.

Vương Ông Dương từ năm lớp mười đã biết được giới tính thật của mình. Thuở thiếu niên ngây thơ, đối với bạn học cùng đội bóng rổ – cũng chính là đội trưởng đại nhân nảy sinh ham muốn không thể nói ra. Từ đó về sau, Vương Ông Dương liền rút khỏi đội bóng, cũng chính vì vậy mà cùng vị đội trưởng đại nhân kia cãi nhau một trận, từ đó cả đời không qua lại nữa. Lúc đầu cha mẹ còn khuyên can, sau này Vương Ông Dương trong cơn nóng giận đã nói ra sự thật, từ đó bạn bè xa lánh.

Dĩ nhiên, bây giờ hẳn đã là Lão Tứ Vương Ông Dương. Cha mẹ chuyển từ bị ép sang cam chịu đến tiếp nhận từ lâu, nhưng mà muốn họ giống như các bậc cha mẹ khác giúp hẳn tham mưu, sắp xếp xem mặt, thì thật đúng là không thể nào.

Việc đã đến nước này, Vương Ông Dương cũng không còn khó chịu nữa, từ trong xấp tài liệu rút đại ra một tờ.

“Vậy người này đi.” Tay vàng của thái tử gia chỉ một cái, chuyện này, quyết định vậy đi.

“A, nhất định phải là người này sao?”

“Rõ ràng tớ cảm thấy cái gã quản lý lúc này tốt vô cùng.”

“Nếu không, Lão Tứ, cậu suy nghĩ một chút nữa đi?”

“Dài dòng văn tự làm gì? Người phải hẹn hò là tớ, tớ nói thế nào thì cứ làm như thế ấy, mau gọi thức ăn nhanh lên!” Vương Ông Dương để ý thấy nhân viên phục vụ vẫn nhìn chằm chằm bọn họ từ lúc bọn họ vừa bước chân vào cửa tới giờ. Hẳn chắc chắn rằng, cho đến khi hẳn nói mấy chữ ‘gọi thức ăn’, sắc mặt nhân viên phục vụ đó mới dễ nhìn hơn một chút.

Ăn cơm xong, năm người mỗi người một nơi. Nói cho chính xác thì Lão Nhị và Lão Tam đi với người nhà của họ, còn hẳn và Lão Đại thì trở về túc xá.

“A, cái này là địa chỉ QQ [1] của người kia, cậu cứ nói chuyện với người ta trước đi, tìm hiểu làm quen, nếu cảm thấy được thì gặp mặt, chúc cậu thành công!”

“Được rồi, tớ biết có chừng có mực mà, hôm nay cảm ơn!”

“Chúng ta là ai nào, tớ chờ uống rượu mừng của cậu.”

“Vậy cậu cứ chuẩn bị tiền mừng đi là vừa!”

Đoàn người tách làm hai, ai về nhà người nấy, về nhà ôm mẹ.

“Như vậy có được không?” Tôn Miểu Miểu nhìn Triệu Khả.

“Có gì không được, chúng ta đang giúp hẳn, không phải sao?”

“Nhưng mà”

“Ai da~, cậu cũng không phải là mẹ của hẳn, không cần phiền muộn giống như sắp gả con gái ra ngoài như vậy!”

Trở về ký túc xá, sau khi rửa mặt qua loa, Vương Ông Dương cùng Lão Đại liền tự động chuyển sang chế độ trạch nam. Cả ngày chơi máy tính, không bước chân ra khỏi cửa, trừ lúc đi vệ sinh, cái gì cũng không làm, không giao lưu.

Làm xong nhiệm vụ bang phái, lại cùng bạn bè trong bang hội làm đi làm lại phó bản vài lần, đang chuẩn bị đi đào quặng kiếm tiền, Vương Ưông Dương đột nhiên nhú mào – một nhân vật nữ luôn quần quýt lấy hấn xuất hiện trong tầm mắt.

Có trời mới biết hấn rất chán ghét, nhưng hấn lại không thể ở trước mặt một người hoàn toàn không quen biết nói hấn chỉ thích con trai, hoặc nói dối rằng nhân vật của hấn là nhân yêu [2], thật ra hấn chính là con gái, từ nay về sau chúng ta làm chị em tốt đi ha. Tệ hơn nữa là, nhân vật nữ đó lại cùng công hội với hấn, còn có một đồng người theo đuổi, không nên làm mất lòng.

Cho nên, lúc này Vương Ưông Dương không thể làm gì khác ngoài việc sử dụng cảnh giới tối cao nhất của binh pháp —— tẩu vi thượng sách.(Đánh bài chuẩn)

Thoát khỏi trò chơi, hấn nhàm chán lướt qua lướt lại mấy trang web. Rốt cuộc, sau lần thứ năm ‘lơ đãng’ liếc về tờ giấy đó, hấn đóng web, đeo tai phone lên, mở nhạc. Sau đó, di chuột trên mặt bàn chuyển qua khung đối thoại của QQ, click chuột.

Đây tuyệt đối không phải là vì hấn muốn biết đối phương là loại người gì, chẳng qua lâu rồi không lên, đi qua vườn rau tiện tay hái rau mà thôi.

Lúc Vương Ưông Dương thấy nông trường cấp bốn của mình chỉ có một bãi đất trống không có hoa màu gì, hấn liền bỏ qua. Được rồi, hấn lên để thêm bạn người kia. Không phải là người khác giới thiệu bạn trai cho hấn sao? Hấn nên tìm hiểu rõ ràng một chút, nếu như không tốt, phải tìm hai bà cô kia trả lại hàng!

Tự an ủi mình như vậy, Vương Ưông Dương hớn hở mở mục tìm kiếm bạn tốt. Lúc hấn nhập địa chỉ vào, một chút cũng không ý thức được là mình cần bản không có nhìn tờ giấy kia.

Hả? Cá rời nước? Thật là một cái tên kỳ cục, với lại...Hả? Còn phải có mật hiệu? Ách. Triệu Khả không nói cho hấn mật hiệu là gì. Thôi, mười ngón tay của Vương Ưông Dương động động, bên trong khung cửa sổ nhỏ liền xuất hiện mấy chữ ‘Cá rời nước, không phải sẽ chết khô sao?’, xác nhận.

Tin đã gửi đi, chỉ còn chờ đối phương nghiệm chứng.

Ừ, chính là lúc này.

Lúc này người kia đang làm gì? Liếc đồng hồ, mười một giờ, không biết đối phương đã đi ngủ chưa. Hôm nay bốc đại một tập hồ sơ, ngay cả tên người kia hấn cũng không biết. Hấn lại không muốn hỏi hai bà cô kia, với lại tập tài liệu đó là tài liệu của khách hàng không thể tiết lộ ra ngoài, vậy nên tên cũng bị cầm đi.

Thôi, đi từng bước tính từng bước vậy. Lúc này, nhân vật nữ quần lấy hấn chắc cũng đã đi ngủ, vì vậy Vương Ưông Dương cẩn thận đăng nhập vào trò chơi. Tốt lắm, cái tên đó trong danh sách bang hội quả nhiên là màu xám tro. Hấn sửa sang lại túi đeo lưng, đi đào quặng thôi.

Chờ Vương Ưông Dương đào quặng xong, đem quặng luyện thành khối, biến một số lượng lớn thành một số lượng nhỏ, sau khi đem ra quầy bán được một nửa —— cái QQ chết tiệt đó vẫn không có động tĩnh gì!

Ông đây ngồi ở nơi này chờ mào, ày một cơ hội tự thể hiện mình, mào lại không biết quý trọng! Hừ, Ông đây không thêm chờ nữa!

Cứ tưởng người kia nhất định phải dán mắt canh trước máy tính chờ thêm bạn, hơn nữa hấn nhất định phải là người thêm bạn Vương Ưông Dương trước. Nhưng chuyện thành ra như vậy, Vương Ưông Dương đương nhiên tức giận. Nhưng mà, hình như hấn đã quên, Triệu Khả và Tôn Miểu Miểu tập hợp những người này nhất định không phải là chuyện một sớm một chiều. Cho nên, người ta đương nhiên không thể cứ dán mắt canh trước máy tính chờ thêm bạn.

Nhưng mà, ai có thể làm người đang tức giận trở nên lí trí để nghĩ ra vấn đề này? Nhất là khi người đó lại là Vương Ưông Dương.

Cá rời nước? Hừ, ày chết khô! Mào không chết khô thì ông đây cũng khiến ày một chết!

Hấn cố ý lập một nick mới, đặt tên là cá chết khô, sau đó kéo nó đến khu yêu quái để nó chết đi sống lại nhưng vẫn cảm thấy chưa đã nghiền. Vương Ưông Dương ừng ực uống một cốc nước lớn mới cảm thấy thuận khí hơn một chút, nhưng hấn lại không muốn lên mạng nữa.

Vì vậy, Lão Đại liền không giải thích được nhìn Vương Ưông Dương bình thường tuyệt đối sẽ không ngủ trước mình ném con chuột cùng tai nghe xuống, bò lên giường, đi ngủ.

Để lại cá chết khô cô đơn kẻ loi ngoi một mình bên cạnh trạm dịch, bày quán bán đồ.

Không biết có phải là oán niệm quá sâu hay không mà từ rất sớm Vương Ưông Dương đã tỉnh lại. Không phải khát tỉnh mà là ghen tỉnh, sớm biết như thế sẽ không uống nhiều nước như vậy.

Mơ mơ màng màng rời giường, Vương Ưông Dương thấy cá chết khô đã bán sạch toàn bộ khoáng thạch. Trước kia sao hắn không biết khoáng thạch này bán đắt hàng như vậy?

Nhìn xuống dòng ghi chép giao dịch, chỉ thấy có một người mua.

Phải biết, loại khoáng thạch cao cấp này mặc dù không thường có, nhưng chỉ cần là người chơi thì ai cũng có thể luyện thành.

Nhưng có vài người lười quan tâm đến chuyện cấp bậc, lại có vài người đem hết thời gian để đi giết quái thăng cấp, cho nên mới có người chơi như Vương Ưông Dương.

Nhưng người mua một lượng lớn như vậy, đây là lần đầu tiên hắn thấy.

Hơn nữa, người mua đó lại là Biển rộng Ưông Dương.

Cái người Biển rộng Ưông Dương này là người cùng bang hội với hắn, bình thường thì ít xuất hiện nhưng vào dịp lễ tết nhất định sẽ gia nhập trợ giúp bang phái.

Ban đầu hắn chú ý nhân vật đó cũng vì có tên giống hắn nên hắn cảm thấy rất hữu duyên.

Sau này lại thấy tính tình người này khiến hắn rất thích. Không nói nhiều, nhưng mỗi câu đều có ích, thậm chí còn có phong thái lãnh đạo hơn cả bang chủ, chắc trong cuộc sống cũng là người đứng đầu.

Hơn nữa, lúc nào có người cần giúp đỡ, người đó đều ra tay tương trợ, là người nhận được nhiều lời nhất trí khen ngợi nhất trong bang phái khó nhả ra được một lời khen này. Mỗi lần hắn có khó khăn người đó cũng tới giúp một tay.

Đáng tiếc đó là nhân vật nữ, nếu không.

Nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy mình không nên lấy tiền.

Thôi, buổi tối gặp rồi nói sau.

[1] Phần mềm chat của Trung Quốc.

[2] Người chơi lập nhân vật không đúng với giới tính của mình.

2. Chương 2

Đến buổi tối, hai người cùng phòng đã khoan thai cùng nhau quay trở lại. Đương nhiên, bọn hắn không thể không quan tâm hỏi thăm Vương Ưông Dương một hồi. Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới rồi Vương Ưông Dương liền vừa tức vừa đứng lên, sắc mặt không còn sáng sủa như ngày thường.

“Ồ ồ, xem ra là không thuận lợi rồi, thế nào thế nào, đối phương không chọn cậu à, hay là cậu không chọn đối phương? Không phải chứ, điều kiện tốt như vậy mà.”

“Các cậu đang nói điều kiện của tớ không tốt sao?”

“Đâu có đâu có, Lão Tứ của chúng ta là mỹ nam đẹp nhất thiên hạ, người bình thường đương nhiên không xứng với cậu.”

“Ha ha, tớ cảm thấy cậu cũng không tồi.”

“A, hả? Không được, Lão Tứ, tớ đã có vợ, đã nói, vợ bạn không thể cướp. Ai~, không đúng, phải”

“Được rồi được rồi, cho cậu chút ánh mặt trời cậu liền tỏa sáng rực rỡ a.”

“Hê hê, không phải vì tớ thấy tâm tình của cậu không tốt sao.”

” Khụ khụ, khụ khụ.”

“Này! Người nào ho vậy!” Bạn học Vương bắt đầu tìm kiếm rồi lại tìm kiếm.

“Người nào ho vậy! Không thấy đại dương bạc đang không vui sao?” Lão Nhị đương nhiên tiếp tục chân chó.

“Tớ không có ho!” Lão Đại lập tức thanh minh.

Vì vậy, ánh mắt mọi người liền liếc về phía Lão Tam mới từ phòng vệ sinh bước ra.

“Gì vậy?” Bị liếc không có lý do, Lão Tam không cam lòng yếu thế liền trừng lại.

“Tớ cảm thấy. Cái tiếng này. Hình như là âm thanh chứng thực tin nhắn của QQ.” Lão Đại yếu ớt nói.

Vì vậy, ánh mắt mọi người liền từ trên người Lão Tam, chuyển sang cái máy tính duy nhất được mở trong phòng, sau đó lại chuyển đến chủ nhân của cái máy tính kia —— chính là người mới vừa kêu gào ầm ĩ, Vương Ưông Dương.

“Ai da ai da, tớ đi vệ sinh.”

“Tớ muốn càn quét phỏ bản, Lão Tam, mau đưa máy tính qua đây!”

“A? Hả...” Mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng bây giờ không phải là lúc tốt nhất để đưa ra thắc mắc.

“Khụ khụ!” Ho khan một tiếng che dấu lúng túng, Vương Ưông Dương nhấn vào biểu tượng nhỏ của tin nhắn. Lại là con cá kia! Hừ! Bây giờ mới nhớ tới mình sao? Không đúng không đúng, sao mình lại giống oán phụ như vậy.

Mở danh sách bạn tốt ra, quả nhiên nơi nào đó có một cái tên cá rời nước.. . .

“Tích tích tích tích”

Chớp động! Có nghĩa là có tin nhắn đến.

Thoáng một cái Vương Ưông Dương liền khôi phục lại tâm trạng, vừa rồi tim đập rộn lên tuyệt đối không phải là do vui vẻ, là vì tức giận, đúng, là tức giận. Thật cẩn thận mở ra.

“Mẹ kiếp!” Bạn học Vương thiếu chút nữa lật bàn. Nắm thật chặt con chuột, đem con chuột tưởng tượng thành con cá kia, câu đầu tiên của bọn họ vậy mà...vậy mà lại là: Bạn! Là! Ai? !!!

Vương Ưông Dương nhìn chằm chằm màn hình, không biết ông đây là ai vì sao còn dám thêm bạn như thế? Không sợ ông đây là hacker lừa gạt khách làng chơi sao?

— Cậu! Đoán!

— Đoán không được mới hỏi cậu.

“Mẹ kiếp!” Lại nhin không được xúc động muốn lật bàn, Vương Ưông Dương đem bàn phím đập rầm rầm.

— Không biết tôi là ai sao cậu lại thêm bạn?

— Tin nhắn mật hiệu của cậu thật thú vị, tôi nghĩ cậu là bạn học cũ của tôi.

— A? Vậy sao cậu còn....

Hỏi tôi là ai?

— Bởi vì tôi cảm thấy, tôi không có bạn học “dễ thương” như vậy, nhưng lại nghĩ tới đáp án, không thể làm gì khác hơn là hỏi cậu.

“Mẹ kiếp!” Hắn mới dễ thương, cả nhà hắn đều dễ thương!

Trong lòng Vương Ưông Dương rửa thầm một trận, chẳng lẽ muốn mình nói mình là người tới tìm hấn để hẹn hò ? Đang lúc Vương Ưông Dương xoắn lên, con cá kia lại lên tiếng.

— À, tôi biết cậu là ai rồi.

— A? Vậy cậu nói thử xem.

— Cậu tìm tôi để hẹn hò phải không?

“Mẹ kiếp!” Ba người khác trong phòng đã tập thành thói quen với biểu hiện thời kì động kinh của Vương Ưông Dương cho nên vẫn ngồi chơi như thường.

Người này, không, con cá này, tuyệt đối là cố ý! Cái gì gọi là ‘tìm tôi hẹn hò’? Rõ ràng hấn mới là người phải dùng từ đó, mặc dù ý nghĩa không khác nhau là mấy, nhưng chủ ngữ không giống thì sai một ly đi ngàn dặm a. Đây rõ ràng là chủ động cùng bị động, được hoan nghênh cùng hàng ế rất chênh lệch!

Bạn học Vương hít sâu vài cái mới kiềm chế không tiếp tục đập bàn phím nữa. Kể từ năm lớp mười, Vương Ưông Dương chưa bao giờ xúc động muốn đánh người như vậy.

— Ha hã, làm sao cậu biết?

— Vừa rồi tiểu Triệu mới gọi điện thoại cho tôi.

Tiểu Triệu, Triệu Khả? Không nói hấn liền quên vị đầu sỏ gây họa này.

Cầm điện thoại di động lên, giờ phút này Vương Ưông Dương đem tất cả phần hận phát tiết lên bàn phím nhỏ.

— Sao cậu lại giới thiệu cho tớ một người thích bới móc từng tí như vậy?

— A? Sao vậy?

— Ha hã, người bình thường sẽ không nói ra những lời như hấn.

— Ai da~, người ta rất tốt. Cậu phải từ từ tìm hiểu, không nên khi nào cũng nóng nảy như vậy.

— Tớ nóng nảy như vậy chẳng phải là vì tin nhắn hấn gửi đến hay sao!

— Ai~, tốt hay xấu thì từ từ cậu cũng biết, cậu không tin ánh mắt của tớ thì chẳng khác nào cậu không tin tưởng ánh mắt của chính cậu, không phải sao?

Không sai, câu nói này của Triệu Khả làm Vương Ưông Dương nuốt tất cả những gì đang định phun ra trở lại, người là mình chọn mà.

Mặc dù không chọn cẩn thận nhưng vẫn là mình chọn, nếu lúc này nói không tốt thì chẳng phải là tự vả vào miệng sao?

Thở dài trở lại trước máy tính, nhìn khung đối thoại mà rầu rĩ. Chẳng qua, xoắn chưa bao giờ là tác phong của Vương Ưông Dương, hấn nhanh chóng nhấn dấu chéo đỏ, chơi game vậy.

Thành phố huyền ảo, người chơi đi qua đi lại làm cho tâm tình của Vương Ưông Dương hơi vơi bớt buồn bực. Lão Tam đang tiến hành nhiệm vụ phó bản, lấy quặng. Đáng tiếc, lúc mới làm được tới bước thứ hai thì nhân vật nữ đó đăng nhập.....

Đều do con cá kia, làm mình chậm trễ thời gian, được lắm!

Kênh bang hội:

Thỏ con bướng bỉnh: Thiên Bá ca ca, gần đây sao ca ca không để ý đến muội.

Tới rồi! Bị chặn trước rồi!

Thiên Bá (Vương Ưông Dương): Không có mà, chỉ là gần đây tương đối bận.

Thỏ con bướng bỉnh: Hôm qua rõ ràng người ta thấy ca ca, đáng tiếc còn chưa kịp nói chuyện, ca ca đã không còn trên mạng nữa rồi.

Thiên Bá: Ách, mạng trường không được ổn định.

Những người còn lại trong bang hội ôm đủ loại tâm trạng theo dõi đoạn đối thoại này. Có người ao ước, có người ghen ghét, có người đang treo máy không có việc gì làm ngồi hóng xem trò vui, có người quan tâm nhưng cũng không tiện chen miệng, còn có người lại sợ chuyện còn chưa đủ loạn — giống như vị này....

Biển rộng Ưông Dương: Chào mọi người.

Quyển quyển tròn trịa: *Gào khóc* Thủy Thủy, rốt cuộc cậu cũng tới rồi! Chết ở xó nào vậy!

Ta không cảm tình con chuột: Tròn tròn, cậu lại muốn vứt bỏ tớ sao?

Ma vương: Thúc thúc, chú lập tức biến thành cây cao lương quái đản rồi.

Biển rộng Ưông Dương: Người đầu tiên cũng ...là... Cuối cùng.

Quyển quyển tròn trịa: Ách.

Thỏ con bướng bình: Chào Biển rộng Ưông Dương tỷ tỷ.

Thiên Sứ đột lốt quỷ: A, thỏ, cô thật đúng là ai cũng có thể gọi một tiếng tỷ tỷ ca ca, giống như thân lắm không bằng.

Thỏ con bướng bình: Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Có phải giận rồi hay không?

Thiên Sứ đột lốt quỷ: Cô đừng có gọi tôi là tỷ tỷ, người nào lớn người nào nhỏ còn chưa biết được đâu, tôi không dám làm tỷ tỷ của cô, có trời mới biết cô có bao nhiêu ca ca tỷ tỷ.

Trời mới biết tại sao: Tớ không biết, tại sao tớ lại biết? Tại sao Thiên Sứ cậu lại cảm thấy tớ sẽ biết?

Không thể không nói, trời mới biết tại sao, câu này của cậu rất có tác dụng đặt dấu chấm hết cho đề tài này.

Kênh riêng tư:

Bạn nói chuyện với [Thiên Sứ đột lốt quỷ]: Thiên Sứ, nói ít một câu đi.

[Thiên Sứ đột lốt quỷ] nói chuyện với bạn: Ôi, có vị ca ca nào không vui sao?

Bạn nói chuyện với [Thiên Sứ đột lốt quỷ]: Đừng có làm ầm lên nữa, người khác không biết chẳng lẽ cậu còn không biết sao?

[Thiên Sứ đột lốt quỷ] nói chuyện với bạn: Cũng vì biết cậu thích con trai nên tớ mới thắc mắc vì sao cậu còn đi quan tâm cô ta. Thôi, đi, đi cần quét nào, hôm nay nhất định phải lấy được sợi giây chuyền kia!

Bạn nói chuyện với [Thiên Sứ đột lốt quỷ]: Được.

[Thiên Sứ đột lốt quỷ] nói chuyện với bạn: Đúng rồi, chút nữa tớ gọi Biển rộng Ưông Dương tới luôn.

Bạn nói chuyện với [Thiên Sứ đột lốt quỷ]: Biển rộng Ưông Dương?

[Thiên Sứ đột lốt quỷ] nói chuyện với bạn: Ừ, đúng rồi, nói cho cậu biết một chuyện, hần là con trai.

Bạn nói chuyện với [Thiên Sứ đột lốt quỷ]: Con trai? Hần là con trai?

[Thiên Sứ đột lốt quỷ] nói chuyện với bạn: Thế nào? Chẳng lẽ cậu để ý hần lâu rồi?

Bạn nói chuyện với [Thiên Sứ đột lốt quỷ]: Không có đâu. tớ chỉ cảm thấy hần lợi hại mà thôi. Nhưng mà, tuy đầu năm nay nhân yêu không ít...chẳng qua, tại sao hần lại nói cho cậu biết hần là con trai?

[Thiên Sứ đột lốt quỷ] nói chuyện với bạn: Tớ làm sao biết! Tóm lại tớ phải giữ bí mật.

Đề tài thành công bị dời đi, Vương Ưông Dương khôi phục lại tâm tình đang hơi hơi kích động. Minh bây giờ dù sao cũng đã có đối tượng hẹn hò, không thể bắt cá hai tay.

Bỏ qua mừng thầm trong bụng, Vương Ưông Dương đem lực chú ý quay trở lại màn hình.

Bạn nói chuyện với [Thiên Sứ đột lốt quỷ]: Những điều cậu muốn nói, tớ đã biết.

[Thiên Sứ đội lột quỷ] nói chuyện với bạn: A, tớ nói rồi sao? Để phòng ngừa tin tức bị tiết lộ. Tớ phải giết người diệt khẩu.

Bạn nói chuyện với [Thiên Sứ đội lột quỷ]: Chút nữa tớ nhất định sẽ chuyên tâm cày quết, không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng một dạ truy đánh đuổi cướp.

[Thiên Sứ đội lột quỷ] nói chuyện với bạn: Ngoan.

Kênh đội ngũ:

Ngày ngày nhớ em: Hôm nay bang chủ không lên mạng sao?

Thiên Sứ đội lột quỷ: Ừ, nghe nói sau 11 giờ mới lên được, nhưng tớ gọi Biển rộng Uông Dương tới rồi, cô ấy cũng là thích khách.

Trời mới biết tại sao: Tại sao bang chủ không thể tới? Tại sao Thiên Sứ biết? Tại sao Thiên Sứ lại quan tâm biển rộng như vậy?

Những người khác:

Thiên Bá: Đúng rồi, biển rộng, gần đây cậu rất cần khoáng thạch cao cấp sao?

Biển rộng Uông Dương: Không có, sao vậy?

Thiên Bá: Hôm qua tớ thấy cậu mua hết khoáng thạch cao cấp tớ rao bán, nếu cậu cần thì nói với tớ, tớ giúp cậu, không lấy tiền.

Thiên Sứ đội lột quỷ: Đúng vậy, không cần khách khí với cậu ta, muốn một ngàn khối cũng được!

Thiên Bá:Cậu cho tớ là mỗ à.

Biển rộng Uông Dương: Cá chết khô là cậu?

Thiên Bá: Ừ.

Ngày ngày nhớ em: Phụt! Cái tên này!

Trời mới biết tại sao: Tại sao Thiên Bá lại là cá chết khô? Tại sao cá lại bị chết khô? Tại sao tôi nghe không hiểu hai người đang nói gì cả?

Những người khác: Chúng tôi cũng nghe không hiểu các người đang nói cái gì!

Biển rộng Uông Dương: Quái đến.

Thiên Sứ đội lột quỷ: Hôm nay nhất định phải đánh ra sợi giây chuyên! Các huynh đệ, lên!

Nhưng mà, hi vọng của Thiên Sứ chỉ rơi vào khoảng không, bởi vì.

Kênh bang hội:

Thỏ con bướng bình: Thiên Bá ca ca, Thiên Bá ca ca mau cứu mạng!

Vương Uông Dương mới vừa đánh đuổi đợt quá đầu tiên liền thấy kênh bang hội vọt ra một câu như vậy. Hắn nhất thời nhũn mảy, quyết định làm như không thấy.

Kênh đội ngũ:

Thiên Sứ đội lột quỷ: Này, muội muội nhà cậu gọi cậu là Thiên. Bá. Ca. Ca.

Thiên Bá: Thiên Sứ.

Ngày ngày nhớ em: Chẳng lẽ Thiên Bá lại là người đầu tiên trong gia tộc chữ Thiên chúng ta cưới vợ sao?

Trời mới biết tại sao: Tại sao Thiên Bá lại là người đầu tiên? Tại sao Thiên Bá nhất định phải cưới người kia? Tại sao không phải là gã cho người ấy?

Thiên Sứ đội lột quỷ: Trời mới biết, rốt cuộc cậu cũng có một câu nghe lọt tai!

Thiên Bá: Thiên Sứ! Biết! Các người!

Biển rộng Ưông Dương: Mặc dù rất không muốn cắt ngang các cậu, nhưng mà, quái.

Vì vậy, mọi người lại tiến hành đợt hành hạ thứ hai đến chết.

Thỏ con bướng bỉnh vẫn ở trên kênh bang hội cầu cứu, hơn nữa đối tượng lại hết sức rõ ràng, mục đích cũng rõ ràng rành, nhưng mà bây giờ Thiên Bá lại không rảnh quan tâm cũng không muốn để ý.

Người bình thường cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, đáng tiếc, luôn có vài người thích quạt gió thổi lửa, là phần tử chiếm không được thì ghen tỵ.

Kênh bang hội:

Quả Vũ: Thiên Bá, cậu không thấy thỏ con đang cầu cứu sao? Sao lại không nói gì?

Quyển quyển tròn trịa: Xin nhờ, cô ta cầu cứu đã hơn mười phút rồi.

Đã chết rồi tái sinh lại rồi.

Quả Vũ: Ý cậu là gì, cậu nói thỏ con gạt người ?

Tôi không cầm tinh con chuột: Quả Vũ, năng lực lý giải của cậu có vấn đề hay năng lực lý giải của tôi có vấn đề? Sao nhìn thế nào tôi cũng thấy hai chuyện này chẳng có liên quan gì đến nhau?

Quả Vũ: Mẹ kiếp, cậu. &% ##&

Bên kia bang hội đang gây gỗ, Vương Ưông Dương chỉ có thể cau mày, bởi vì BOSS xuất hiện, kênh đội ngũ liên minh của mình thì xem không được, giờ phút này mà phân tâm, nhất định sẽ làm cả đội phân tâm theo. Không thể làm gì khác là chờ đi ra sẽ giải quyết.

“Tích tích tích tích”

Đáng chết, lúc này QQ kêu cái rầm, hơn nữa còn tự động bắn ra? Thằng cha nào thiết kế vậy ? ? ! !

May mà BOSS chỉ còn lại chút đỉnh máu, cho nên Thiên Bá có đột nhiên dừng tay thì nó cũng sẽ bị người khác trong đội diệt. Vương Ưông Dương nhìn khung đối thoại, là con cá kia, nhưng đây là ý gì?

— Cậu thích con gái?

Thiếu chút nữa đã quên nhân vật này, nhưng mà. Đây là vấn đề gì! Ông đây nếu thích con gái còn đi làm quen với mày làm gì?

— Không thích, cậu thích?

— Không, tôi chỉ đang vui vì không có cô gái nào làm quen với cậu.

Mẹ kiếp, hiểu mình cũng không hiểu người khác? Nhưng bây giờ Vương Ưông Dương không có thời gian lý luận với hắn, bởi vì Thiên Sứ đã gia nhập trận chiến văng nước miếng của bang hội. Chẳng qua hắn là nhân vật chính nên không có cách nào không lộ diện.

Vương Ưông Dương mới vừa sắp xếp lại câu từ, đang viết viết thì đại nhân Biển rộng Ưông Dương vậy mà lại nói.

3. Chương 3

Biển rộng Ưông Dương: Chúng tôi đang làm phó bản.

Quả Vũ: Tôi biết, mọi người ở đây không phải đều làm phó bản sao?

Sâu róm mùa thu: Mẹ kiếp, mấy người các người ngày nào cũng kết bầy kết nhóm, không biết làm cái gì nữa à. Làm phó bản thì không nói chuyện được sao? Người nào không làm qua!

Biển rộng Ưông Dương: Tôi cảm thấy không cần nói chuyện.

Ngày ngày nhớ em: Biển rộng Ưông Dương, cậu không cần nói tiếng người với bọn họ, bọn họ nghe không hiểu đâu.

Thỏ con bướng bình: Các cậu không cần ầm ĩ, đều tại tớ không tốt, tớ không nên làm phiền Thiên Bá ca ca .

Thiên Sứ đột lốt quỷ: Mẹ kiếp, cô có phải là con đẻ hay không hả? Ai là ca ca của cô?

Quả Vũ: Dừng, Thiên Bá con đẻ nhà ngươi sao không nói gì, lúc nguy cấp cũng không tới cứu, giả bộ cái rắm!

Sâu róm mùa thu: Đúng vậy, thật là làm cho người khác ghê tởm, muối muối mình bị bắt nạt cũng không đi cứu.

Biển rộng Ưông Dương: Vừa rồi là tôi chơi nhân vật của cậu ta, tôi không phải là ca ca của cô ấy nên không cần đi cứu, đúng không?

Lời này vừa nói ra, Vương Ưông Dương ngẩn người, mọi người cũng đều ngẩn người. Nhưng ngẩn người là ngẩn người mà giúp người trong nhà lại là chuyện khác.

Ngày ngày nhớ em: Đúng vậy, Thiên Bá không ở đây thì làm sao đi cứu được. Các người nói cho sung sướng vào, vì sao không tự mình đi cứu đi?

Sâu róm mùa thu: Người cô ấy tìm là Thiên Bá ca ca, chúng tôi làm sao có thể xen vào chuyện của nhà người khác.

Quả Vũ: Làm ca ca nếu đã được nhờ thì phải có trách nhiệm, muối muối gặp nạn thì phải tới cứu, không thể tới cũng phóng cái rắm a.

Thiên Sứ đột lốt quỷ: Quả Vũ con mẹ nó mày thói lảm, hèn gì chúng tao khơi thông ày không được.

Thỏ con bướng bình: Tại sao cô lại có nhân vật của Thiên Bá ca ca?

Thỏ con bướng bình hỏi làm mọi người đều nghi ngờ.

Mí mắt Vương Ưông Dương đột nhiên hơi co giật, vì sao hắn có chút dự cảm không lành? Quả nhiên, câu nói tiếp theo hoàn toàn làm thay đổi số mạng của Vương Ưông Dương.

Biển rộng Ưông Dương: Bởi vì tôi là vợ của Thiên Bá.

.....

Kênh bang hội chào đón giây phút yên tĩnh nhất từ trước tới nay.

Vợ? Chuyện này xảy ra khi nào? Tại sao ngay cả hắn là người trong cuộc cũng không biết?

Vương Ưông Dương buồn bực phát hiện vừa rồi mình không kịp chen lời vào thật đúng là một quyết định rất sai lầm, bởi vì, bây giờ hắn càng không thể chen lời vào.

Kênh riêng tư:

Bạn nói chuyện với [Thiên Sứ đột lốt quỷ]: Thiên Sứ, chuyện này là sao?

[Thiên Sứ đột lốt quỷ] nói chuyện với bạn: Tớ cũng muốn biết!

Bạn nói chuyện với [Thiên Sứ đột lốt quỷ]: Không phải cậu đã bàn bạc tốt với cậu ta rồi sao?

[Thiên Sứ đột lốt quỷ] nói chuyện với bạn: Tớ còn tưởng hai người các cậu lương tình tương duyệt [3] cơ đấy!

Kênh bang hội:

Thỏ con bướng bình: Biển rộng Ưông Dương tỷ tỷ nói cái gì vậy, làm sao tỷ có thể là vợ của Thiên Bá ca ca? Kết hôn sao? Vì sao muối không biết? Thiên Bá ca ca, cô ấy nói thật sao?

Thiên Sứ đột lốt quỷ: Này, chuyện gì của Thiên Bá đều phải thông báo với cô à? Cô là mẹ hắn hả?

Sâu róm mùa thu: Không thể nói như vậy, chúng ta là người cùng bang hội, kết hôn nên thông báo một tiếng.

Ngày ngày nhớ em: Sao câu nào từ miệng cậu ra cũng kỳ quái như vậy? Lúc nãy cãi nhau sao cậu không nhớ chúng ta là người cùng bang hội.

Kênh riêng tư:

Bạn nói chuyện với [Biển rộng Uông Dương]: Chuyện gì xảy ra vậy?

[Biển rộng Uông Dương] nói chuyện với bạn: Cậu có muốn thoát khỏi Thỏ con bướng bỉnh không?

Bạn nói chuyện với [Biển rộng Uông Dương]: Muốn thì muốn, nhưng mà. . .

[Biển rộng Uông Dương] nói chuyện với bạn: Tôi là con trai.

Bạn nói chuyện với [Biển rộng Uông Dương]: Tôi biết.

[Biển rộng Uông Dương] nói chuyện với bạn: Tôi biết cậu thích con trai.

Bạn nói chuyện với [Biển rộng Uông Dương]: Ách. Đừng nói đùa.

[Biển rộng Uông Dương] nói chuyện với bạn: Thiên Sứ nói cho tôi biết, đây là trao đổi bí mật.

Bạn nói chuyện với [Biển rộng Uông Dương]: Ách. Ừ. (Hai người trao đổi bí mật thì sao lại dùng bí mật của tôi!)

[Biển rộng Uông Dương] nói chuyện với bạn: Cho nên.

Bạn nói chuyện với [Biển rộng Uông Dương]: Cho nên?

[Biển rộng Uông Dương] nói chuyện với bạn: Chúng ta có thể thử một chút xem sao.

Chúng ta có thể thử một chút xem sao, chúng ta có thể thử một chút xem sao. Đây là....tổ tình? !

Bạn nói chuyện với [Biển rộng Uông Dương]:

[Biển rộng Uông Dương] nói chuyện với bạn: Chuyện này khoan nói đã, trước tiên phải để người trong bang thừa nhận, thoát khỏi Thỏ con, hay là cậu thích cô ta?

Không phải là cậu nhắc tới trước à! Vương Uông Dương oán thăm.

Bạn nói chuyện với [Biển rộng Uông Dương]: Dĩ nhiên không thích!

[Biển rộng Uông Dương] nói chuyện với bạn: Vậy thì được rồi, logout trước đi, rồi đăng nhập lại.

Kênh bang hội:

Biển rộng Uông Dương: Tôi gọi điện thoại cho ông xã tôi rồi, anh ấy về ngay bây giờ, các người có gì thì cứ nói với anh ấy.

Ông xã! ! ! Điện thoại! ! ! Đây là quan hệ thực tế a! Đắt bằng chân động, bang hội nhất thời nổ tung, các loại nói chuyện riêng tư nổi gót mà tới.

Vương Uông Dương nhúc nhúc nhìn lời nói của Biển rộng Uông Dương, bây giờ chỉ có thể nhắm mắt làm theo thôi.

Logout, sau đó lại đăng nhập. Thật muốn than thở, có trời mới biết mình đang làm chuyện điên rồ gì!

Kênh bang hội:

Thiên Bá: Tôi đã về rồi đây, chuyện vừa rồi tôi đều đã nghe nói.

Biển rộng Uông Dương: Ông xã, bọn họ không tin em là vợ của anh.

Thỏ con bướng bỉnh: Thiên Bá ca ca, có thật không?

Thiên Bá: Ừ.

Thỏ con bướng bỉnh: Thiên Bá ca ca, sao anh không nói cho em biết.

Thiên Sứ đột lốt quỷ: Người ta là người yêu, nói cho cô biết làm gì?

Biển rộng Ưông Dương: Thỏ, ông xã nhà tôi từng theo đuổi cô?

Thỏ con bướng bình: Ách, không có. Nhưng mà.

Biển rộng Ưông Dương: Vậy không nói cho cô cũng là bình thường.

Thỏ con bướng bình: Ách.

Quả Vũ: Thỏ, đừng buồn, loại người này không đáng để làm vậy.

Sâu róm mùa thu: Đúng vậy, loại người làm rạn nứt tình cảm bang phái này, không có cũng được.

Thiên đạo bù siêng năng: A a, chuyện gì xảy ra vậy? Hình như tớ vừa nghe thấy có người nói bang chúng ta đã rạn nứt, muốn giải tán? Sao vừa lên liền nhận được tin tức có tính kinh bạo như vậy?

Ngày ngày muốn gươi: Bang chủ, cậu lên rồi.

Thiên Bá: Bang chủ.

Biển rộng Ưông Dương: Bang chủ.

Thiên đạo bù siêng năng: A a, Biển rộng Ưông Dương, nghe nói cô cùng Thiên Bá đã kết hôn?

Biển rộng Ưông Dương: Ừ.

Thiên Bá: Cái gì mà đã kết hôn. Biển rộng, không cần trả lời bình tĩnh như thế.

Thiên đạo bù siêng năng: A a, vậy bang chủ tớ đây liền vui vẻ nha~, Thiên Bá mà cũng lấy vợ.

Thiên Sứ đột lột quỹ: Hừ, lo lắng cho chính mình trước đi, người phá bang như vậy chẳng ai muốn cả.

Thỏ con bướng bình: Tớ không có, tớ vẫn rất thích bang chúng ta.

Quyển quyển tròn trịa: Thiên Sứ nói gì? Còn có, người nào là chúng ta với cô, chúng tôi chịu không nổi đâu, cô đi với mấy ca ca tỷ tỷ kia của cô đi.

Tôi không cầm tinh con chuột: Tròn, cậu nói như vậy không đúng, cậu không nên vì người khác bị bại não mà bài xích người của mình. Phải tương thân tương ái nha.

Ma vương: Đánh là hôn mắng là yêu.

Thiên đạo bù siêng năng: Ừ, cả nhà nên yêu thương lẫn nhau mới đúng, cái đó gọi là.

Thiên Sứ đột lột quỹ: Câm miệng!

Trời mới biết tại sao: Tại sao bang chủ lại lên lúc này? Tại sao bang chủ không hỏi chuyện gì xảy ra? Tại sao chuyện này lại bắt đầu?

Thiên Sứ đột lột quỹ: Cậu cũng câm miệng!

Quả Vũ: Tôi chịu không nổi nữa rồi, tất cả đều do họ Thiên các người làm loạn, hoàn toàn không để cho chúng tôi sống yên.

‘Quả Vũ không cùng chung chí hướng với bốn bang, đã rút khỏi bốn bang’.

Sâu róm mùa thu: Đúng vậy, cái loại làm chia rẽ bang phái này ở đâu cũng có, ông đây ở lại .

‘Sâm róm mùa thu không cùng chung chí hướng với bốn bang, đã rút khỏi bốn bang’.

‘Thỏ con bướng bình không cùng chung chí hướng với bốn bang, đã rút khỏi bốn bang’.

Quyển quyển tròn trịa: Trời, tớ không nhìn lầm đó chứ, cô ta cũng rút khỏi bang?

Ma vương: Vừa rồi cô ta còn nói chúng ta chúng ta, thật là, lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển a.

Thiên Sứ đột lột quỹ: Chủ động rút?

Thiên đạo bù siêng năng: Không, tớ đá, ba người bọn họ không phải là cùng một hội hay sao?

Ngày ngày nhớ em: A! Bang chủ của tớ, rốt cuộc cậu cũng thể hiện uy vũ được một lần! Cậu nên quét sạch bang chúng ta a!

Thiên đạo bù siêng năng: Tớ cảm thấy cô ta sớm muộn gì cũng rời bang, bị trả lại không bằng để tớ đá một cước, vì tớ vẫn rất muốn thử chức năng này nha.

Thiên Sứ đột lốt quỷ: Tớ biết.

Biển rộng Ưông Dương: Thật xin lỗi, đều là lỗi của tôi.

Thiên Bá: Không, là lỗi của tôi.

Trời mới biết tại sao: Tại sao hai người các cậu phải xin lỗi? Tại sao bọn họ muốn rút? Tại sao bang chủ vẫn chưa trả lời vấn đề của tớ?

Ngày ngày nhớ em: Trời ạ! Mang cậu ta đi đi!

Thiên Sứ đột lốt quỷ: Không liên quan đến hai người, nơi này đã có tớ và bang chủ xử lý, hai người cứ nói rõ chuyện của mình đi!

Thiên đạo bù siêng năng: A a? Sao thế nào tớ cũng cảm thấy trong này có một bí mật rất lớn vậy?

Thiên Sứ đội lốt quỷ: Như thế này, sự thật là.

Biển rộng Ưông Dương: Ủ, vậy hai người chúng tôi đi trước.

Hai người chúng tôi, cùng tôi sao? Vương Ưông Dương có chút kích động, chút khẩn trương. Biển rộng Ưông Dương người này. nói những lời vừa rồi, là ý gì? Vương Ưông Dương cảm thấy nhịp tim có chút tăng nhanh, sao đột nhiên lại nóng lên?

Lúc Vương Ưông Dương đang xoắn thì Biển rộng Ưông Dương đã mở miệng ứng phó. Lúc này, hần phát hiện. Cái hình đại diện của nhân vật kia đã trở thành màu xám.

“ Mẹ kiếp!”

Buồn bực tắt trò chơi, tiếc thật, mình còn có chút chờ mong. Phi! Ông đây mới không chờ mong a! Không có!

“Tích tích tích tích”

Đứa nào mù mắt vậy!

Vương Ưông Dương đem con chuột chuyển qua biểu tượng đang chớp động, cá rời nước? Mở ra.

— Chúng ta giải quyết chuyện của chúng ta, tắt trò chơi đi đã.

— Trò chơi gì?

— Không phải Thiên Sứ để cho chúng ta giải quyết chuyện của chúng ta hay sao? Chẳng lẽ cậu đã quên những lời tôi hỏi cậu lúc nãy?

— Thiên Sứ. Trò chơi. Chẳng lẽ.

— Ủ, cậu đoán đúng rồi.

Tôi đoán cái gì đúng hả! ! ! Vương Ưông Dương tức giận dậm chân.

— Cậu là Biển rộng Ưông Dương?

— Ủ, cũng chưa đến nỗi ngu.

— Cậu dám đùa tôi!

— Không có.

— Cậu còn nói không có, cậu đã sớm biết tôi là ai vì sao lúc mới thêm bạn còn hỏi tôi là ai.

— Khi đó tôi thật sự không biết cậu là ai.

- Lừa ai hả. Làm sao cậu biết tôi chính là Thiên Bá?
- Tự cậu nói ra mà.
- Hả? Tôi nói khi nào?
- Không phải cậu thừa nhận mình là cá chết khô sao?
- Chẳng lẽ lại là tôi?
- Ha hả, cá rời nước, không phải chết khô sao? Đây chính là câu mật hiệu nghiệm chứng của cậu. Suy đoán một lúc, động não một chút thì sẽ đoán được. Thật ra tôi chỉ hy vọng mình đoán đúng đi hỏi cậu xem thử, không ngờ suy đoán của tôi rất chuẩn.
- Cậu lợi hại.
- Tôi giải thích nhiều như vậy, chỉ vì muốn nói cho cậu biết, câu nào tôi nói ra cũng đều nghiêm túc.
- Có ý gì?
- Ừ, tôi nói tôi không lừa cậu là thật, tôi nói tôi không thích con gái là thật, tôi nói mới đầu tôi không biết cậu là ai là thật, tôi nói. Chúng ta thử một chút xem sao, cũng là thật.
- “ Mẹ kiếp!” Lỗ tai bạn học Vương hơi hơi đỏ, “Hôm nay sao nóng như vậy!”
- Cậu cảm thấy tôi có thể không?
- Cái gì?
- Đủ tư cách không?
- Cái gì?
- Gặp mặt cậu.
- Ừ.
- Vậy chúng ta gặp mặt đi.
- Ừ.
-

[3] Hai người yêu nhau.

4. Chương 4

Trời nắng chan chan, bạn học Vương Ưông Dương đứng trong công viên người tới người lui tấp nập. Đáng chết, nói cái gì mà mặc quần áo màu trắng, người trong công viên đều mặc áo phông màu trắng a! Làm thế nào để phân biệt đây!

Nhưng mà, Biển rộng Ưông Dương chính là cá rời nước, cũng chính là bạn trai Triệu Khả cùng Tôn Miểu Miểu giới thiệu ỉn. Không thể không cảm thán lần nữa, thế giới này thật nhỏ a, nhưng mà, đây có thể nói là hữu duyên hay không?

“Cậu ơi, cho hỏi, cậu là Vương tiên sinh sao?” Một giọng nói yếu ớt vang lên sau lưng. Vương Ưông Dương hít sâu, bày ra nụ cười tự tin nhất, hoàn mỹ nhất rồi xoay người, sau đó —— hần muốn chạy.

Người đứng trước mặt hần là một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi trắng, đầu đầy mồ hôi, trong tay đang cầm túi công văn. Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là —— sao cái bụng người đó lại giống như phụ nữ có thai bảy tháng vậy! ! !

Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên Vương Ưông Dương hận duyên phận của mình đến thế.

Nhắm mắt đi theo người đàn ông trung niên vào phòng ăn, không khí mát mẻ làm cho đầu óc Vương Ưông Dương hơi thanh tỉnh một chút. Không có gì, gặp mặt thì gặp mặt, dù sao cũng không có nói là nhất định sẽ trở thành cái gì của nhau.

Nhưng trong lòng vẫn có chút không vui, tính cách của Biển rộng Ưông Dương rõ ràng là mình rất yêu thích. Hôm qua lúc hắn gọi mình là ông xã mình còn động lòng a. Nhưng trái tim đang rạo rực như vậy sau khi nhìn thấy người đàn ông trước mắt liền biến mất tăm. Tuy nói nhìn mặt mà bắt hình dong là không tốt, nhưng hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn mà, cho nên mới có cảnh gặp mặt như vậy!

Vương Ưông Dương vui đầu vào ăn, người đàn ông kia thì ba hoa chích chèo, không khí cũng có thể coi là hòa hợp.

“Cái đó, Vương tiên sinh, tôi nói nhiều như vậy, chắc cậu cũng đã nắm rõ tình hình. Như thế, cậu đọc điều khoản hợp đồng này một chút xem nó thế nào?”

Hợp đồng? Điều khoản? Chẳng lẽ người này chuẩn bị kết hôn với mình? Không thể nào!

Vương Ưông Dương nhìn chằm chằm bản hợp đồng trước mặt, càng nhìn càng mê mang.

“Đây là cái gì?”

“À, đây là hợp đồng của công ty chúng tôi, nếu Vương tiên sinh cảm thấy có bất cứ vấn đề, chúng ta có thể thương lượng.”

“Không phải, tôi không phải hỏi đây là hợp đồng gì, tôi hỏi là, tại sao lại đưa nó cho tôi?”

“Vương tiên sinh nói đùa, tuần trước chúng ta đã hẹn hôm nay gặp mặt để bàn bạc chi tiết điều khoản của bản hợp đồng này, không phải sao?”

“Ông nói tuần trước?” Vương Ưông Dương khẳng định tuần trước mình còn chưa biết Biển rộng Ưông Dương chính là đối tượng hẹn hò, chẳng lẽ.

“Ông...là Biển rộng Ưông Dương sao?” Vương Ưông Dương hỏi có chút cẩn thận, sợ phỏng đoán vừa rồi của mình sẽ sụp đổ.

“Biển rộng Ưông Dương? Đó là cái gì?”

Haiz~, Vương Ưông Dương đột nhiên cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Người đàn ông đối diện dường như cũng hiểu ra điều gì đó, “Cậu không phải là Vương tiên sinh?”

“Không, tôi họ Vương.” Người đàn ông đối diện vừa muốn thở ra thì Vương Ưông Dương lại nói, “Nhưng tôi không phải là Vương tiên sinh muốn ký bản hợp đồng gì gì đó, hôm nay tôi tới để hẹn hò.”

“Ách.”

“Ừ, cảm ơn ông đã tiếp đãi, nhưng tôi cảm thấy, tôi phải đi.” Vương Ưông Dương dứt lời, nhân lúc người đàn ông kia đang lấy lại tinh thần thì chạy nhanh như chớp. Nói đùa, chạy chậm nếu bị bắt lại trả tiền cơm thì làm sao bây giờ.

Nhưng mà, mình đến trễ như vậy, đã qua thời gian giao hẹn với Biển rộng Ưông Dương rồi. Hôm qua quá kích động, lại quên hỏi số điện thoại mất, ai~. . . . Sai lầm mà. Không thể làm gì khác nên đành trở về trường trước, hôm nào hẹn lại vậy.

Buổi tối lên QQ, đem chuyện này nói với Biển rộng Ưông Dương. Biển rộng Ưông Dương bày tỏ quan tâm, sau đó mượn quan tâm để trao đổi số điện thoại. Biển rộng Ưông Dương nói thứ sáu công ty bọn họ có một trận bóng rổ. Vương Ưông Dương ngỡ lời nói có thể làm dự bị hỗ trợ lúc cần thiết. Biển rộng Ưông Dương lập tức đồng ý.

“A, lại quên hỏi tên hắn. Ai~, thôi, dù sao cũng biết Biển rộng Ưông Dương chính là cá rời nước.” Không biết hình dáng thật sự của Biển rộng Ưông Dương như thế nào? Chơi bóng rổ thì sẽ không quá mập hoặc quá gầy, vóc dáng cũng rất cao, là thành viên chủ lực nha, sau đó, lúc ném bóng. Vương Ưông Dương đột nhiên dừng lại, bởi vì hắn bắt tri bắt giác đem dáng vẻ của Biển rộng Ưông Dương tưởng tượng thành đội trưởng đội bóng rổ lớp mười năm ấy.

“Mẹ kiếp, ông đây quả nhiên rất hận hần, hại ông đây hai năm không dám đánh bóng rổ.” Vương Ông Dương không xoắn lâu, liền đi tắm một cái rồi ngủ.

Cuối cùng ngày đó cũng tới, Vương Ông Dương phát hiện so với lần trước mình còn khẩn trương hơn nhiều, đứng ở cửa sân bóng rổ bồi hồi thật lâu không dám đi vào. Sau đó hần lại nghĩ, hần không biết Biển rộng Ông Dương, Biển rộng Ông Dương đương nhiên cũng sẽ không biết hần, vậy hần sợ cái gì, nhiều người lạ như vậy a.

Vì vậy, Vương Ông Dương cố trấn định đẩy cửa bước vào. Sau đó, trợn tròn mắt.

Hần đương nhiên quên mất, đây là trận đấu bóng của nội bộ công ty người ta. Người dự thi đương nhiên đều là nhân viên trong công ty, đương nhiên sẽ quen biết nhau, hơn nữa. Hần phát hiện ánh mắt mình liếc về một thân ảnh quen thuộc của con gái.

“Vương Ông Dương!”

“Triệu Khả.”

“Sao cậu lại ở đây?”

“Sao cậu lại ở đây?”

Hai người trăm miệng một lời nói.

“Đây là công ty tổ thực tập.”

“À.”

“À cái gì mà à, cậu tới đây làm gì?”

“Tớ.”

“Vương Ông Dương, đã lâu không gặp.”

“Hả?” Vương Ông Dương nghe thấy một giọng nói quen thuộc, cả người ngẩn ra, từ từ xoay đầu, quả nhiên là hần — giữa ánh sáng rực rỡ ôm lấy quả bóng rổ đứng trong sân, giống như lúc trước.

“Vu Ngữ.”

“Từ năm lớp mười, chúng ta. chưa từng gặp lại nhau.”

“Ừ. Nghe nói cậu xuất ngoại.”

“Ừ, năm nay mới trở về.”

“Vu tổng! Mau tới khởi động!”

“Cậu đi đi.”

“Ừ.” Vu Ngữ ôm trái bóng đi được hai bước thì quay đầu lại, “Cậu.”

“Sao?” Hần không hề phát hiện tốc độ xoay người trả lời của mình rất là nhanh.

“Không có gì, có muốn xuống chơi một chút hay không?”

“Có thể sao? Tớ.”

“Dĩ nhiên, tớ rất nhớ những ngày trước kia chúng ta cùng nhau chơi bóng, chúng ta luôn chung một chỗ không phải sao? Chỉ cần chúng ta ở chung một chỗ thì không gì là không thể làm, không phải sao?” Giọng nói Vu Ngữ không còn sự ngây ngô của tuổi trẻ, nó trầm thấp mê hoặc Vương Ông Dương.

Trước kia cũng vậy, mê hoặc mình vào đội bóng, mê hoặc mình hợp tác với hần, mê hoặc mình. Điền cuồng thích hần, sau đó, hung hăng đập nát ảo tưởng của mình.

Nhìn cánh tay Vu Ngữ hướng mình đưa ra, Vương Ông Dương hiển nhiên quên mất mình đang ở nơi nào, muốn cách xa hần một chút, thế là liền xoay người

Chỉ cần chúng ta chung một chỗ thì không gì là không thể làm sao? Đáng tiếc, chúng ta không bao giờ ... có thể ở chung một chỗ nữa, không phải sao.

“Cẩn thận!”

Không chú ý mình đã bước tới cầu thang, Vương Ông Dương nhấc chân liền lao xuống. Vu Ngữ nhanh tay lẹ mắt, xông lên ôm lấy Vương Ông Dương. Vương Ông Dương đương nhiên ngã vào trong lòng ngực Vu Ngữ.

“Đồ ngốc, đang nghĩ gì vậy?”

Đáng chết, cái giọng nói này! Ông đây không muốn nghe !

Đẩy Vu Ngữ ra, “Tớ...tớ đi thay quần áo”. Dứt lời, đỏ mặt ngoảnh đi.

Triệu Khả nhìn bóng lưng Vương Ông Dương, quay đầu ném cho Vu Ngữ một nụ cười sâu xa. Mà Vu Ngữ cũng nở một nụ cười hiểu mà không nói quay trở về.

“Đáng chết, đỏ mặt cái rắm! Vừa rồi sao lại ngã hả?” Vương Ông Dương vừa thay quần áo, vừa buồn bực nghĩ. “A! Quên tìm Biển rộng Ông Dương rồi! Đáng chết.” Vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho biển rộng. Đây là lần đầu tiên hai người trò chuyện.

Điện thoại đổ chuông thật lâu nhưng không ai nhận, ngược lại điện thoại trong ngăn tủ bên cạnh lại đổ chuông, nhưng cũng không ai nhận, ha ha. Không thể nào.

Hắn khó có thể tin nhìn ngăn tủ bên cạnh, ma xui quỷ khiến thế nào hắn bấm gọi lại lần nữa. Quả nhiên lại đổ chuông! Là trùng hợp hay là. Gọi tiếp, lại đổ chuông, gọi tiếp, còn đổ. Cơ bản đã có thể khẳng định.

Vương Ông Dương vươn tay, cầm lấy cửa ngăn tủ, kéo.”Ha ha, quả nhiên là bị khóa.”

“Xem trộm riêng tư của người khác là không tốt.” Giọng nói hài hước vang lên.

Tới nữa rồi, Vương Ông Dương phần hận quay đầu lại, quả nhiên liền thấy Vu Ngữ đang nhón nhả dựa vào cửa, nhìn mình.

“Tớ không có xem trộm, tớ thấy điện thoại bên trong đổ chuông không ngừng, chỉ muốn giúp mà thôi.”

“A? Đổ chuông không ngừng à. Chẳng lẽ không phải vì cậu gọi hay sao?”

“Cái gì mà gọi, tớ nghe không hiểu cậu nói gì.”

“Nghe không hiểu à.” Vu Ngữ nhìn chằm chằm Vương Ông Dương một hồi, đột nhiên thở dài đi tới. Vương Ông Dương cũng lướt qua sát bên người hắn đi về phía cửa.

‘ Cạch’. Sau lưng truyền đến tiếng mở tủ.

Vương Ông Dương quay đầu lại, không thể tin nhìn Vu Ngữ mở ngăn tủ vừa rồi ra, lấy điện thoại di động, sau đó đứng tựa vào ngăn tủ, nhìn mình. Chẳng qua là, ánh mắt của hắn lần này, đã nghiêm túc hơn nhiều.

“Cậu.” Vương Ông Dương muốn nói gì đó, nhưng vừa lên tiếng, đột nhiên phát hiện giọng nói của mình có nhiều chua xót. Không muốn thừa nhận, tất cả đều đã rất rõ ràng nhưng hắn không muốn thừa nhận. Bởi vì, hắn không biết nên mừng rỡ hay nên tức giận.

Tiếng chuông di động vang lên lúc này là tiếng chuông mà mình từng dùng qua năm lớp mười. Mình và Vu Ngữ đã ghi âm khi đi tham quan phòng thu âm. Vừa cố thuyết phục bản thân đó chẳng qua chỉ là trùng hợp, nhưng lại vừa mơ hồ mong đợi những chuyện không thể nào xảy ra đó sẽ trở thành kỳ tích.

Nhưng mà, hành động của Vu Ngữ đã hoàn toàn kéo Vương Ông Dương quay trở lại hiện thực ác liệt.

Không trách được, Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Khả lại đột nhiên giới thiệu bạn trai ình. Không trách được, đầu năm nay bang hội lại đột nhiên có thêm một nhân vật Biển rộng Ông Dương. Không trách được, cá rời nước lại nói chuyện tự nhiên với mình như vậy. Không trách được hôm nay Triệu Khả ở đây, Vu Ngữ cũng ở đây. . .

Thì ra, tất cả tất cả, đều không phải là duyên phận, đó đều là người này giở trò sau lưng. Vậy mình thì sao? Hẳn xem mình là cái gì? Tôm tép nhảy nhót sao, trong mắt người này, mình cuối cùng là cái gì!

Muốn mở miệng lớn tiếng chất vấn nhưng Vương Ưông Dương phát hiện mình không nói chuyện được, ngay cả tầm mắt cũng dần dần mờ hồ.

“Ai~” Vu Ngữ thở dài một cái, đóng ngăn tủ, hướng cửa đi tới.

Dừng lại, dừng lại, tôi còn có lời muốn hỏi cậu! Cậu xem tôi là cái gì, nhưng tôi nên lấy thân phận gì để chất vấn cậu đây?

Sau lưng truyền đến tiếng đóng cửa, Vương Ưông Dương rốt cuộc không nhin được, hai tay ôm lấy mặt. Minh thăm mẩn, mừng rỡ, rung động, những thứ đó, thì tính là gì.

“Tớ nên bắt cậu làm sao bây giờ?” Một đôi tay từ phía sau lưng vươn tới, ôm lấy eo Vương Ưông Dương. Vu Ngữ khẽ sát vào lỗ tai Vương Ưông Dương, nhẹ giọng nói, “Nên bắt cậu làm sao bây giờ?” Giọng nói giống như run rẩy, giống như chua xót.

“Đồ khốn kiếp!” Đường như tìm lại được sức mạnh, Vương Ưông Dương rốt cuộc cũng tìm được giọng nói của mình.”Cậu gạt tôi!”

“Tớ không có.”

“Cậu có, cậu có!” Vương Ưông Dương không an phận vùng vẫy, nhưng chỉ làm cho Vu Ngữ ôm chặt hơn nữa.

“Đừng nhúc nhích! Hãy nghe tớ nói cho rõ, tớ nói rồi, mỗi câu mỗi chữ tớ nói đều rất nghiêm túc.”

Vu Ngữ hít sâu một hơi, có trời mới biết bây giờ hẳn rất khẩn trương, rất kích động. Nhiều năm như vậy, đã nhiều năm như vậy, trong lòng chỉ có một mình người đang ở ngay trước mắt này, đang ở trong lòng mình đây!

“Tớ chưa từng gạt cậu, là cậu vẫn luôn trốn tránh tớ.”

“Cậu nói cậu không biết tôi là ai.”

“Khi đó quả thật tớ không biết, sau này, Triệu Khả gọi điện cho tớ, tớ mới biết .”

“Hừ! Các người thông đồng tốt lắm.”

“Ừ, điểm này tớ thừa nhận.”

“Cậu!”

“Nếu không làm vậy, cậu lại giống như năm lớp mười đó, né tránh tớ, không phải sao?”

Vương Ưông Dương khinh ngạc quay lại, ngẩng đầu nhìn Vu Ngữ, có chút không thể tin, “Cậu, cậu nói cái gì.”

Vu Ngữ nhẹ nhàng kéo tay Vương Ưông Dương, nghiêm túc nhìn hắn. “Dương Dương, tiếp theo, từng câu từng chữ tớ nói mong cậu nghiêm túc nghe cho kỹ, không được đặt câu hỏi.”

“. Ừ.”

“Từ nhỏ tớ đã không có hứng thú với con gái, vẫn luôn lưu luyến với đủ loại con trai, nhưng chưa từng nghiêm túc. Cho đến lớp mười năm đó gặp được cậu, tớ liền nghe thấy lòng mình nói cho tớ biết, a, có lẽ chính là người này. Sau đó tớ tiếp cận cậu, uy hiếp dụ dỗ, lôi kéo cậu vào đội bóng rổ, chỉ muốn để cậu ở bên cạnh tớ. Dần dần tớ cũng có thể cảm nhận được cảm giác của cậu đối với tớ đã thay đổi. Tớ rất vui, tớ cảm thấy tất cả những gì mình bỏ ra đều đáng giá, tớ đối tốt với cậu gấp bội. Tớ đã ngã bài với cha mẹ, bởi vì tớ muốn cùng cậu sống dưới ánh mặt trời.” Vu Ngữ dường như nhớ lại đoạn ký ức kia, trên mặt hiện ra tia dịu dàng mà Vương Ưông Dương chưa từng thấy qua.

Vương Ưông Dương đi từng bước về phía trước, rút ngắn khoảng cách của hai người.

“Nhưng ngay lúc tớ đang giằng co với cha mẹ, cậu lại chạy trốn tớ. Không đánh bóng với tớ, không ăn cơm cùng tớ, không nói chuyện với tớ, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không thêm cho tớ.” Nếu như nói vừa rồi là quang đăng thì bây giờ, trên mặt Vu Ngữ chính là mây đen, tràn đầy thống khổ.

“Tớ!” Vương Ưông Dương muốn giải thích, nhưng không nói nên lời. Không thể làm gì khác hơn là vươn tay, nhẹ nhàng vuốt đầu lông mày đang nhăn chặt của Vu Ngữ. Hai tay Vu Ngữ ôm lấy mặt Vương Ưông Dương, từ từ đến gần, trán kề trán.

“Sau đó tớ cố ý làm phiền cậu, gây gổ với cậu, thậm chí đã động thủ. Có trời mới biết khi tớ thấy đầu cậu chảy máu, tớ chỉ muốn ôm cậu vào lòng.”

Vu Ngữ dừng một chút, nhẹ nhàng hôn lên trán Vương Ưông Dương, chỗ đó là chỗ chảy máu lúc trước. Bây giờ nhìn kỹ mới có thể nhìn ra một vết sẹo nhỏ nhưng hằn lại rất rõ vị trí kia. Vương Ưông Dương cảm giác tầm mắt của mình lại có chút mơ hồ, chẳng lẽ là cận thị ?

“Sau đó, tớ biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, tớ chỉ làm cậu cách tớ càng ngày càng xa, biến thành người xa lạ mà thôi. Tớ đồng ý điều kiện của cha mẹ, chỉ cần tớ ra nước ngoài, bọn họ sẽ không quan tâm giới tính của tớ nữa.”

Vu Ngữ ôm Vương Ưông Dương vào trong ngực, để mặt hấn dán vào bả vai của mình, trái tim dán trái tim, cảm nhận nhịp tim cùng hô hấp của nhau.

“Tớ cho là, tớ không có cách nào để ở cạnh cậu, tớ cho là... tớ không thể gặp lại cậu. Tớ cho là tớ có thể quên cậu, bởi vì tớ nên quên cậu. Nhưng một năm, hai năm, ba năm. dần dần tớ phát hiện, mỗi ngày nhớ cậu đã thành thói quen, giống như giấc ngủ, đó là trời sinh, là thói quen không thể thiếu. Khi tớ vô tình gặp được Triệu Khả, khi tớ biết cô ấy quen biết với cậu, biết tất cả mọi chuyện của cậu sau này. Tớ biết, tớ nên trở về, nên trở về tìm cậu.”

“Đừng nói, đừng nói nữa. Tên khốn này.” Giọng nói Vương Ưông Dương buồn buồn .

Vu Ngữ cười cảm nhận cảm giác ẩm ướt trên bả vai truyền đến, nhẹ nhàng vuốt tóc Vương Ưông Dương, cảm nhận sự tồn tại của đối phương.

“Bây giờ tớ đã trở về, nhưng lại không biết nên đối mặt với cậu thế nào. Tớ không biết cậu nghĩ gì, không biết tình cảm của cậu, bài vở và bài tập, bạn bè, người nhà, cái gì tớ cũng không biết. Nhưng mà tớ rất may mắn, Triệu Khả lại tới công ty tớ thực tập. Từ miệng cô ấy, dần dần tớ đem những hiểu biết về cậu bổ sung cực kỳ đầy đủ. Bữa ăn sáng thích ăn bánh bao thịt bò cùng sữa đậu nành không thêm đường, mỗi buổi chiều đều đi chơi bóng rổ, thích học toán không thích học anh, còn có. Thích con trai.”

“Các người tính kế tớ, tớ đã nói mà, hai bà cô kia sao lại tự nhiên tốt bụng như thế được!” Vương Ưông Dương kháng nghị, nhưng lại không rút cái tay đang được Vu Ngữ cầm ra.

Nhưng Vu Ngữ là người xấu, không dễ dàng bỏ qua cho Vương Ưông Dương như vậy. Hấn kéo người trong ngực ra, nhìn cặp mắt hơi sưng đỏ kia, giống như muốn cả trái tim hòa tan trong đó.

“Chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian, thế giới này vốn không có cái gọi là duyên phận. Những cái gọi là duyên phận kia, đều là kết quả của sự kiên trì của mọi người. Tớ vẫn kiên trì tạo ra duyên phận của chúng ta, cậu có muốn đón nhận nó không?” Hấn cẩn thận hỏi, Vương Ưông Dương làm sao có thể nói không?

Nhưng mà.

“Vu tổng! Vu tổng! Trận đấu sắp bắt đầu rồi! Anh đang ở đâu vậy?”

Luôn có người phá vỡ không khí, không thể trách tôi nha.

5. Chương 5

“Tài vụ và kế toán, tài vụ và kế toán, tập trung cao độ!”

“Bây trận thế đi, để tôi bày cho!” Trên sân mọi người đã bắt đầu kêu gào.

Hai người đi theo nhân viên luôn miệng gọi ‘Vu tổng’ trở lại sân bóng. Người kia rất buồn bực, mỗi lần hắn gọi Vu tổng dường như có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không có người nào nói cho hắn biết không đúng chỗ nào!

Trở lại, Vu Ngữ cùng Vương Ưông Dương liền bị không khí náo nhiệt trong sân cuốn hút. Trong thân thể có một loại hưng phấn dâng lên. Sân bóng không phải rất lớn, chỉ có một phần ba người ngồi, giờ bằng rôn đỏ, hô hào, hét chói tai, Làm cho hai người phảng phất có cảm giác quay lại thời trung học.

“Này, làm người yêu tớ đi!” Trong lúc hai đội đang chuẩn bị thì Vu Ngữ đột nhiên nói với Vương Ưông Dương như thế.

Trời ạ, cái đồ ngốc này, đang trong lúc thi đấu mà nói gì vậy hả! ! ! Tất cả mọi người đều khiếp sợ.

“Đồ ngốc, không nên ở nơi này tán tỉnh! ! !”

“A, thì ra là không thể?” Vu Ngữ cười giống như cáo trộm được thịt, đâu có giống cá chết khô chút nào đâu!

“ Thi đấu xong, sẽ...sẽ bàn sau. Bây giờ, thi đấu tốt cho tớ, tên khốn này!” Người nào đó thẹn quá hóa giận, mặt đỏ bừng nhìn mọi người xung quanh. Mọi người xung quanh cũng nhìn hắn.

“À, vậy sao. Vậy, sau khi đấu xong thì làm người yêu tớ nhé.”

“Ách.”

“Nếu như chúng ta thắng, cậu sẽ đồng ý đúng không, tốt, chúng ta nhất định sẽ thắng !”

“Này! Tớ đồng ý lúc nào?”

“Các vị, vì hạnh phúc của tôi, xin cố gắng dành chiến thắng.”

“”

Đây không phải trận đấu giữa các phòng thôi sao? Trận bóng rổ này vĩ đại như vậy à? Liên quan đến cả chung thân đại sự của Vu tổng?

“A, cậu cũng phải cố gắng nữa nha.” Vu Ngữ từng chữ từng chữ nói với người vừa mới đi gọi Vu tổng kia.

. Tổng tài, đây là uy hiếp, uy hiếp rõ ràng mà.

Trận đấu bắt đầu ——

“Này, vậy có sao không?” Vương Ưông Dương lo lắng nhìn Vu Ngữ, “Tớ nghĩ bọn họ sẽ cho rằng đây là trò đùa.”

“Không phải trò đùa.” Triệu Khả lạnh nhạt nói.

“Hả?”

“Cậu cho rằng vì sao hết lần này đến lần khác tớ chỉ chọn công ty này?”

“Không phải vì cậu và Vu Ngữ là bạn học lúc nhỏ à?”

“Lúc tớ vào công ty thực tập cậu ta còn chưa ở đây”.

“Chẳng lẽ là vì tiền lương cao?”

“Đàn à! Chỗ nào có mằm mống tình yêu thì chỗ đó có tớ! Cái người bạn già trước tuổi này, lúc thi tuyển nhân viên đã nói ra giới tính thật của mình, còn nói nếu để ý chuyện này thì không tuyển cậu ta cũng không sao. Kết quả, toàn bộ công ty đều biết chuyện, cuối cùng cậu ta cũng được tuyển, từ đó có người đồn rằng chủ tịch tổng công ty ở bên Mĩ cũng thích con trai. Hơn nữa, trong một năm ngắn ngủn mà có thể sắp xếp lại hết bộ phận quản lý cũng đủ để chứng minh thực lực của Vu Ngữ. Từ từ cũng chẳng còn người để ý đến giới tính của cậu ta nữa. Cho nên, tốt nhất cậu nên nghiêm túc, bởi vì cả công ty chúng tớ đều rất nghiêm túc.”

“”

“Nhưng đối tượng hẹn hò ngày đó là tớ tùy tiện chọn, cho nên, có thể gặp được cậu ấy....chẳng lẽ đây thật sự là duyên phận?”

Triệu Khả khinh thường liếc hắt một cái, “Tớ biết nhất định cậu sẽ chọn đại, cho nên, mặc kệ hôm đó cậu chọn người nào thì cũng chỉ có một QQ. Nói cách khác, đối tượng hẹn hò thật sự, từ lúc bắt đầu cũng chỉ có một.”

“ Cậu, không ngờ lòng bàn tay của cậu lại hướng ra ngoài đến mức này! Vậy mà lại đem tớ đi bán!”

“A!” Người xem đột nhiên phát ra một trận cảm thán sợ hãi.

Vương Ưông Dương vội vàng chuyển lực chú ý sang trận đấu dưới sân, các thành viên trong đội đều ngừng lại, vây quanh một chỗ, có người bị thương, là Vu Ngữ!

“Vu Ngữ!” Vương Ưông Dương chạy xuống.

“Tôi không sao, tiếp tục đấu.”

“Nhưng mà.” Nhân viên cứu thương cực kỳ khó xử nhìn hắt.

“Yên tâm, tôi không sao.”

“Vu Ngữ! Sao vậy?” Vương Ưông Dương nóng nảy.

“Không sao, bị thương nhẹ thôi, trước kia bị thương còn nghiêm trọng hơn so với bây giờ nhiều.”

“Đùa gì thế, cái này mà bị thương nhẹ à! Nhanh đi băng bó đi!”

“Không muốn!”

“Vì sao.” Tên khốn này!

“Biết rõ còn hỏi, bởi vì tớ muốn thắng.”

“Lý do tớ đã nói rồi. Tớ thích cậu.” chơi bóng,

“Tớ thích cậu.” vượt qua mọi người.

“Tớ thích cậu.” tung bóng vào rổ.

Sau đó, ngã xuống.

“Khốn kiếp, cậu đi trị thương cho tôi!”

“ Phải”

“Đổi người!” Vương Ưông Dương mặc đồng phục đội của Vu Ngữ vào, lần nữa đứng trong sân đấu, cảm giác này đã lâu không có, xúc động như vậy. Giống như cảm giác năm đó hai người cùng nhau thi đấu đoạt giải quán quân!

Tiếng cười vang lên, trận đấu kết thúc. 78 vs 70, toàn thắng!

Nhưng mà, cảm xúc mạnh mẽ của khán giả cũng không bởi vì trận đấu kết thúc mà biến mất, cả nhà vẫn chờ mong một màn kịch vui khác.

Thanh niên đầu đầu mồ hôi, ôm bóng chậm rãi đi về phía một người bị thương đang ngồi ở chỗ thành viên dự bị. Người bị thương kia không đứng lên, mà chỉ ngẩng đầu cười híp mắt nhìn thanh niên trước mặt.

Vương Ưông Dương đột nhiên rất bực mình, sao kết quả lại không thể giải thích được thế này? Vương Ưông Dương buồn bực, rất buồn bực. Mà nguyên nhân toàn bộ buồn bực của hắn đều do người con trai đang cười híp mắt ở ngay trước mặt hắn gây ra. Rõ ràng là đã bị thương, nhưng bộ dạng hình như còn muốn ăn đấm.

Tại sao mình phải nghe hắn giải thích? Đã vậy còn để cho hắn nói xằng nói bậy, đã vậy còn vì hắn mà đau lòng, đã vậy.còn giúp hắn đem chính mình bán đi?

Đều do hấn, không sai, tất cả đều do giọng nói của hấn thật sự quá mê hoặc lòng người. Trước đã vậy, nay cũng thế, đều làm cho người khác không có cách nào nói dối, không có cách nào... cự tuyệt chủ nhân của nó.

“Này, thắng.”

“Ừ.”

“Là tớ thắng.” Người nào đó có chút muốn chơi xấu.

“NO NO, người thắng là chúng ta, cho nên vẫn xem là tớ thắng. Chẳng lẽ cậu muốn chối?” Một câu vạch trần!

“Haiz. Thắng. Liền quen nhau phải không?”

“Lấy kết hôn làm tiền đề nha.”

“. Thật ra thì cậu biết chắc sẽ thắng, không phải sao?”

“Ừ” Người bị thương từ từ đứng lên, chân trái vừa rồi còn khập khiễng bỗng trở nên năng động, đến gần người nào đó, “Bởi vì, chỉ cần chúng ta ở chung một chỗ.”

“Thì không gì là không thể làm.”

—— Buổi tối ——

“Này, tại sao cậu lại đặt tên là Biển rộng Ưông Dương? Để thu hút lực chú ý của tớ sao?”

“Ừ, đó là dĩ nhiên.” Sờ sờ gặm gặm.

“Vậy cá chết khô thì sao?”

“Cá chết khô?”

“Ừ. Hình như là cá rời nước?”

“Thì ra là cậu không nhớ tên của tớ, mất công tớ đặt một cái tên ý nghĩa sâu xa như vậy”. Tiếp tục sờ sờ gặm gặm.

“Ý nghĩa sâu xa? Đâu nào?”

“Cá rời nước sẽ như thế nào?”

“Chết khô.”

“Cho nên, Vu Ngữ rời Ưông Dương, cũng sẽ chết khô.”

“Bớt...bớt nói lời buồn nôn đi, tớ sẽ không đồng ý.”

“Thật sao?” Bắt đầu mê hoặc.

“Sẽ không. đồng ý.”

“Vậy cậu nhẫn tâm nhìn tớ chết khô sao?”

“Ừ. thì, thì một lần.”

“Được!” Tiến thêm một bước sờ sờ gặm gặm.

Đêm rất dài, cá rất khát, Ưông Dương. Rất hùng vĩ bao la.

—— End ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-xua-cua-ca-va-nuoc>